

XXVII TAVALINE PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Ha1 ,2-3; Ha2 ,2-4)

Lugemine prohvet Habakuki raamatust:

Kui kaua, Issand, pean ma hüüdma, ilma et sa kuuleksid? Karjuma appi vägivalla pärast, ilma et sa aitaksid. Miks sa lased mul tunda kurja väge ja vaatad pealt mu õnnetust? Hävitus ja vägivald on igalpool, kuhu silm ulatab nägema - tüli ja lahkmeel on kasvamas.

Ja Issand vastas mulle ja ütles: "Kirjuta üles see nägemus ja tähenda see tahvli peale, et seda võiks kergesti lugeda. Sest nägemus, mis sulle antakse, ootab oma aega, kuid liigub lõpu poole ega peta. Kui ta viibib, siis oota teda, sest ta tuleb kindlasti ega jää tulemata. Vaata, ülbet ja ülekohtutegijat ootab kadu, aga õige, kes on ustav, jääb elama".

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps95 ,1-2.6-7c.7d-9 R.7d.8a)

R: Kui te kuulete Issanda häält, ärge paadutage oma südant.

Tulgem, hõisakem Issanda ees,
rõkakem rõõmust oma päästekalju poole!
Tulgem tema palge ette tänamisega,
laulgem temale kiituse laule.

R:

Tulge, kummardagem ja põlvitagem,
heitkem silmili Issanda, oma Looja palge ette.
Sest tema on meie Jumal ja meie tema karjamaa rahvas,
tema lambad, keda ta juhib oma parema käega.

R:

Täna, kui te kuulete tema häält, ärge paadutage oma südant
nii nagu Meribas, nagu Massa päeval kõrbes.
Seal teie esiisad kiusasid mind ja panid mind proovile,
kuigi nad said näha minu vägevaid tegusid.

R:

(Teine lugemine 2Ti1 ,6-8.13-14)

Lugemine püha apostel Pauluse teisest kirjast Timoteosele:

Ma tuletan sulle meelde, Timoteos, et sa õhutaksid lõkkele Jumala anni, mis on sinus minu käte pealepanemise kaudu. Jumal ei ole ju andnud meile arguse vaimu, vaid väe, armastuse ja mõõdukuse vaimu. Ära siis häbene meie Issandast ega minustki tunnistust andmast, kes ma olen vangis tema pärast, vaid näe koos minuga vaeva evangeeliumi heaks, siis annab Jumal sulle jõudu. Joondu usus Jeesusesse Kristusesse ja armastuses tema vastu nende tervete õpetuste järgi, mida sa minult oled kuulnud. Seda head, mis sinu kätte on usaldatud, säilita endas Püha Vaimu abil, kes meis elab.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi 1 Pe 1,25)

Halleluuja. Issanda Sõna püsib igavesti,
Jumala Sõna on evangeelium. Halleluuja.

(Evangeelium Lk17 ,5-10)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Kord ütlesid apostlid oma Issandale: "Kasvata meie usku". Aga Issand ütles: "Kui

teie usk oleks nagu sinepiivake, võiksite te öelda sellele mooruspuule: "Juuri end välja ja istuta end merre," ning see kuulaks teie sõna. Aga kes teie seast, kelle ori on kündmas või karja hoidmas, ütleks temale kui ta töölt tuleb: "Istu kohe lauda!" Eks ütle ta pigem nõnda: "Tee mulle õhtusöök ja pane siis vöö vööle ja teeni mind. Alles siis, kui mina olen söönud ja joonud, võid sina einet võtta". Kas aga peremees oma orja selle eest tänab, et ta tegi kõik nii nagu oli kästud? Nii peate ka teie käituma: kui te kõik olete täide viinud, mis teile on kästud, siis ütelge: "Me oleme vääritud orjad, sest me oleme teinud ainult seda, mis on meie kohus".

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, evangeeliumi tõlgendamisel ei ole usklikule inimesele eriti palju valikuvõimalusi antud. Kõik, mida Jeesus tegi või ütles, tunnistame meie ju õigeks. Me võime ju mõelda, et küll on hea, et meie teame, et Jeesus kõike teab - aga see ei tähenda, et meie teaksime, mida täpselt Jeesus teab.

Valikute ees seistes saame otsustada ikka ainult nende kogemuste põhjal, mida meie ajaloost teame, mida ise oma usuelus oleme tallele pannud ja mis on andnud häid tulemusi. Sest piiblis näpuga järje vedamine võib vahel anda halbu tulemusi, kuna Jumala enda käsk saab inimene moonutada endale hukatuseks - kui need rebitakse välja kontekstist, kui neid täidetakse hoolimata tagajärgedest kõigile neile, kes meid ümbritsevad. Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, nägin kord üht naljasaadet, milles naeruvääristati vabakogoduslikke äratuskoosolekuid. Nii palus seal üks pime vanatädi omale Jumalalt silmanägemist, aga seepeale kasvanud talle hoopis uued hambad. Nali naljaks, aga kui see oleks tõesti nii juhtunud, siis oleks tädil uutest hammastest kindlasti palju abi, rääkimata lohutusest ja kinnitusest, et kuigi Issanda teed on imelikud, ta ikka kuuleb meie palveid.

Tänases evangeeliumis tulevad jüngrid samuti Jeesuse käest midagi paluma: et ta kasvataks nende usku. Aga nemad saavad temalt hoopis kummalise vastuse: "Kui teie usk oleks nagu sinepiivake, võiksite te öelda sellele mooruspuule: "Juuri end välja ja istuta end merre..."."

Kellele peaks olema vaja merre istutatud mooruspuud? Ning kui paljudest loodusseadustest tuleks teha erand, et niisugune usk võiks vilja kanda? Sest puudel ei ole kõrvu, millega kuulda, ega labidat, millega end välja juurida. Puud ei jaluta, ei lenda, ega suuda merevette juuri ajada ja sealt toitaineid kätte saada.

Miks Jeesus nii ütleb? Kas on see üleskutse, või pigem hoiatus? Kas tahab Jeesus sellega öelda, et usus peitub ka toores jõud, mis võib põhjustada vägevaid kuid üpris mõttetuid imesid? Väga oluline on märgata, et Jeesus ise küll puid merre ei istutanud, tema imeteod puudutasid enamasti inimeste tervist, kusjuures ta täitis palveid nii nagu teda paluti, küsis vahel lausa otse: mida sa tahad, et ma sulle teeksin? (Mk 10,51)

Kuigi me võime uskuda, et Jumal suudab kõike, tuleks siiski pöörata tähelepanu ka sellele, missuguseks Jumal ei ole seda maailma loonud. Meie elu ei määra ju ennekõike mitte reegleid eiravad imed, vaid Jumala enda poolt seatud loodusseadused ning inimkonna pikaajalisele kogemusele rajanev mõistlik käitumine.

Võibolla oli just variseride usk nagu sinepiivake, tibatilluke seeme, millest kasvab taim, mille okstele võivad pesa tegema hakata üsna kummalised linnud (Lk 17,6). Tegelikult tahtis juutide ülemkiht ju lihtsalt oma senist eluviisi

jätkata: teha oma palvetupsud suured, lugeda tänavanurkadel pikki palveid ja haarata esimeste paikade järele kogudusekodades. Ning ainult selle mugavuse pärast, sellel ülitühisel põhjusel, motiveeris nende usk neid lõpuks tapma Jumalat ennast - vähe sellest, tegema ka lihtsad, heausksed inimesed oma kuriteo kaasosalisteks.

Võrdpilt sinepiivakesest toob meie silme ette usu, mis peaks kogu aeg suuremaks kasvama. Tegelikult aga ütleb kogemus meile, et väga tihti muutub inimese usk elu jooksul pigem nõrgemaks. Väikese lapsena usutakse jõuluvana ja oma vanemate kõikvõimsust, laps ei oska ära aimata naeratava petturi kurje tagamõtteid ja läheb kaasa ka üsna läbinähtavate valedega. Kuid mida vanemaks saadakse ja mida rohkem koguneb negatiivseid elukogemusi, mida põhjalikumalt uuritakse looduseadusi ja inimkonna ajalugu, seda hirmutavamalt selgemaks saab, kui suure pettuse sees inimene siin maailmas elab, kui räigelt saab tema head usku kurjasti ära kasutada. Ja mitte ainult saab, vaid kasutataksegi.

Just see vaatenurk annab mõtte ka Jeesuse vastuse teisele poolele: kui te kõik olete täide viinud, mis teile on kästnud, siis ütelge: "Me oleme vääritud orjad, sest me oleme teinud ainult seda, mis on meie kohus". Kohuse täitmine on mõistuspärane tegevus, see ei lähtu pelgalt usust üleloomulikku, kus vastutus veeretatakse ainult Jumalale, vaid oma kohust täitev inimene vastutab selle eest, et tema head kavatsused teostuksid heade tulemustena.

Armsad õed ja vennad, meie usu aluseks on tõenäosus, et Jumala poolt meile ilmutatud lahendus on võimalik ja igähele personaalselt saavutatav. Kuid ühe relvaga sõda ei võideta, meie usk ei ole ainult nagu sinepiivake, mis peab silmas vaid üht aspekti: väikesest suureks saamist.

Taevariik pole ju ainult sinepiivakese sarnane, vaid ka põllusse peidetud aarde sarnane, mille ostmiseks müüdi ära kõik muu omandus; kaupmehe sarnane, kes müüs maha kõik ja ostis hinnalise pärli; nooda sarnane, mis vedas kokku kõikisuguseid kalu - head pandi korvi, halvad visati minema; juuretise sarnane, mis kogu taigna hapnema pani; umbrohu sees kasvava vilja sarnane, mis puhastatakse alles lõikuse ajal; külvaja sarnane, kes kaotuste kiuste töötas nende seemnete heaks, mis lõpuks vilja kandsid. Jeesus on ju rääkinud sellest kõigest (Mt 13.1-52).

Ja kui inimene siin maailmas oma Jumalat palgest palgesse ei näe ning oma elu mõtet päriselt ei tea, siis peame seda enam kaaluma igati läbi oma tegevuskavad. Võibolla tõesti ei ole meil vanemana enam seda tulist usku, mis meil oli noores eas, võibolla tõesti näib meie usk nõrgenevat, kuid samas on see muutunud laiapõhjalisemaks, tunginud läbi kõigist meie eluvaldkondadest, ning pannud meid küsima oma tegelike motiivide järele, muutnud meid alandlikumaks Jumala ees, toonud meid temale lähemale. Aamen.